

MOTÝL

Braňo Bielik

Niečo na tých v ženách je

Napísal Braňo Bielik 2010
Design © Motýľ design 2010
Cover photo © Isifa 2010
Vydalo Vydavateľstvo Motýľ 2010
www.vydavatelstvomotyl.sk
Vydanie prvé. Rok vydania 2010

ISBN: 978-80-89482-15-3

Vytvorenie elektronickej verzie Dibuk, s.r.o., 2010

Braňo Bielik

Niečo na tých
ženách je

VYDAVATEĽSTVO MOTÝĽ

Kde bolo, tam bolo, bol raz jeden deň a okrem ďalších pár tisícov červíkov, narodil som sa aj ja.

Legenda hovorí, že to nebola mama, na koho som vyvaľoval okále, keď som ich prvýkrát otvoril. Bola to sestrička z nemocnice, ktorá ma capla po zadku. A tá istá legenda pokračuje tak, že keď som mal päť, ušiel som z domu. Údajne som blúdil po nemocnici, až kým som nenatrafil na moju veľkú platonickú lásku.

Nič z toho si nepamätám, ale ak je to pravda, vraj som pred ňou zastal a len tak civel do jej hlbokých očí, až kým ma nepoznala jej kolegyňa. Tá potom zavolala mojich rodičov.

„Ani si neplakal, keď som ťa zrúbala. Vedel si, že trpíš pre ňu,“ rehoce sa vždy mama, keď to každému s radosťou rozpráva.

S odstupom času musím povedať, že pani Katka je stále veľmi sympatická aj napriek svojmu veku – alebo inými slovami – vždy som mal na ženy vkus.

Aj chuť.

A to je v podstate kameň úrazu. Ja a ženy. Také rozdielne tvory, a predsa také závislé od seba.

„Cherchez la femme – za všetkým hľadaj ženu,“ poviem Romanovi na svoju obhajobu.

On je vždy jediný, kto ma dokáže tolerovať, aj keď so mnou v niektorých veciach vôbec nesúhlasí. Možno to bude tým, že sme sa poznali dávno predtým, ako mi moje hormóny

zatieňili mozgové bunky. A naozajstné priateľstvo žiadne názory nerozháďzu.

„Mal by si si konečne niekoho nájsť – aj na dlhšie ako na pár dní,“ mudruje zakaždým.

„Ja mám jednu ženu už niekoľko rokov a nemôžem sa na nič sťažovať.“

„Veď ja viem, že nemôžeš...“ odbijem ho, a zároveň si pomyslím, že to možno naozaj má niečo do seba.

„Ja neviem,“ zamyslím sa a odpijem si z pohára vína.

„Asi som ešte nestretol tú pravú.“

Na to sa ťažko argumentuje a väčšinou to na Romanovo mudrovanie zaberie. Aspoň sa môžeme ďalej venovať nášmu biznisu, ktorý je niekedy jediné, čo mi ostane.

Niečo na tých ryšaniach bude

Bol horúci júl 2003 a tí, ktorí poznajú Prahu, vedia, aká horúca vie Praha byť. A nielen čo sa týka počasia. Sedel som v podniku kúsok od Staromestského námestia a popíjal chladenú minerálku. Zízal som na čašníčku, ako roznáša Plzeň a sliny mi tiekli až po zem. Pivo by mi bodlo ako pohár vody stratenému v púšti. Čašníčka na mňa žmurkala a myslela si, že jej pozerám do výstrihu. Znudene som vždy kývol naspäť a opätoval som jej vynútený úsmev. Dlho som to nevydržal a radšej som sa otočil smerom k oknu. Keď som zbadal, ako sa tam ľudia potia, prišlo mi z toho teplo ešte aj pod ventilátorom. Otočil som sa teda znova smerom k baru, ale zrak som uprel na TV. Sníval som o pive a moje sny prebudila až reportáž z tohoročných majstrovstiev sveta v hokeji. Ospevovali v nej našu hru a kritizovali tú českú. Na Čechoch mi vždy imponovala ich otvorenosť a schopnosť konštruktívnej sebareflexie. Ale skupinka podgurážených chalanov sediacich pri vedľajšom stole s dokumentom zjavne nesúhlasila.

Len dúfam, že mi teraz nikto nezavolá. Po slovensky rozprávať nechcem a češtinu som sa napodobňovať ešte nenaučil, pomyslel som si.

Nezavolať nikto, ale prišla ona. Rovno od stola, s ktorým som nechcel mať nič spoločné.

„Nazdar!“ pozdravila ma takmer až agresívnym spôsobom.

„Nazdar... vole!“ vypustil som, lebo som chcel vyzeráť česky.

„A hele, Slovák, jo?“ ukázala na mňa prstom.

„No jó... teda áno. Slovák.“

„Jasně! To se pozná. Ani si nemusel otvírat pus. Ale klidně mluv slovensky a já si budu mlet česky.“

Bola presne taká, ako som si *českú Káču* predstavoval. Bláznivá, ukecaná, malá, pekná, s polodlhými ryšavo-červenými vlasmi. Ideálna postava, ktorej ja hovorím kompaktná. Všetko po ruke a akurát do ruky. Svojím prejavom mohla na prvý dojem pôsobiť možno až drzo, ale na druhej strane by som si ju inak asi ani nevšimol. Každopádne, nebol som zvyknutý na to, že by mala žena nadviazať prvý kontakt.

„Ty tu na niekoho čakáš?“ pokračovala v iniciatíve.

A *ty si asi génius*, prebehlo mi hlavou, ale zo slušnosti som radšej mlčal.

„Už je mi to jasné. Čakáš dámsku spoločnosť. Tak to je trapas, prepáč.“

Chcel som ju v tom nechať, ale prišlo mi jej ľúto. Už bola na odchode, keď som prehodil akoby mimochodom:

„Vlastne, je to pracovné stretnutie...“

Otočila sa na päte a zasvietili jej oči.

„Á... frajerku... frajerku máš?“

Prevrátil som očami, ale musím úprimne povedať, že niečo ma na jej drzej úprimnosti priťahovalo.

„Nie,“ odvetil som bez zbytočných slov a dúfal, že ma pán Krátký príde vyslobodiť.

Pán Krátký bol muž v stredných rokoch, s ktorým som sa zoznámil na jednom večierku asi pred pol rokom. Bol to nejaký kamarát jedného známeho môjho kamaráta. Rečnili sme pri pohári sektu, a keď prišlo na podnikanie, vyslovil som nahlas zopár myšlienok, s ktorými sa pán Krátký rýchlo stotožnil a rozhodol sa vypočuť si podrobnosti s príslušným možným investovaním do môjho nápadu. Ak by som bol úspešný, bol som dohodnutý s Romanom, že do toho pôjdeme spolu. Takže dôležitosť stretnutia bola nesporná – napriek tomu, že sa pán Krátký rozhodol stretnúť sa so mnou v hospode.

„Nemám rád oficiality,“ priznal sa mi na spomenutom večierku, keď sa trochu rozhovoril.

Dal mi vizitku a dodal, že sa musíme stretnúť niekde v Prahe. Dokonca som dostal privilégium výberu miesta nášho rande. Nechal som si poradiť, a tak nás osud zavial na miesto, kde práve čírou náhodou sedela aj ona so svojou partiou.

Moja nová kamarátka sa nervózne zavrtela na stoličke a ja som mal pocit, že jej dochádzajú otravné frázy. Oboch nás zachránil pán Krátký, ktorý aj keď s meškaním, nakoniec našiel cestu do podniku. Markéta mi ešte v rýchlosti stihla povedať svoje meno a nenápadne sa vytratila.

Rokovanie bolo úspešné, ale na môj vkus prídlhé. Mám rád efektívne riešenia vecí, ale vzhľadom na to, akú významnú úlohu pán Krátký v mojich plánoch zohrával, mohol mi rozprávať aj o jeho novom „prkínku na hajzel“. Markétu som periférne sledoval a vždy, keď sa nám stretli pohľady, musela mi zakývať. Kamoši sa jej pri stole pomaly míňali a nakoniec ostala už len ona a jej kamarátka. Až keď odišla aj tá, došlo mi, že čaká na mňa. Našťastie som nemal priestor venovať tomu zvláštnu pozornosť, a tak som si naďalej vychutnával zbytočné reči pána Krátkého. Napokon, keď som nadobudol pocit, že začal nudiť už aj sám seba, rozhodol sa naše stretnutie ukončiť. Rozlúčili sme sa so širokým úsmevom a priateľským potľapkaním po pleci. Od radosti som zabudol zavolať aj Romanovi a hneď som sa vybral k Markétinmu stolu.

Tvárila sa, že ma nevidí.

„Ehm,“ zakašľal som, „prepáčte, čakáte na niekoho?“

„Vlastne áno. Čakám. Nevieť ešte na koho, ale určite nie na toho pána, čo sedel tam oproti pri stole,“ povedala a ukázala smerom na stoličku, na ktorej som sedel.

„Ten predsa odišiel s tým starším pánom pred pár sekundami.“

„V tom prípade môžem čakať aj na teba. Sadaj,“ povedala nekompromisne.

„Dal by som si pivo,“ skonštatoval som sám pre seba.

„Pokoje, ale to by si mal adresovať skôr čašníčke.“

„Och, prepáč, to som len tak nahlas rozmýšľal. Dnes ma čaká ešte dlhá cesta a piť za volantom nemôžem.“

„Tak si vypi teraz a nemusíš za volantom.“

Nasilu som sa zasmial, lebo ten vtip som počul už stýkrát, ale tešilo ma, že má zmysel pre humor.

„Aj tak by som nafúkal a to si nemôžem dovoliť.“

„No tak nechod' autom. Improvizuj. Možností je veľa.“

„Ako keby to bolo také jednoduché. V dnešnom svete si bez niektorých vecí už život ani neviem predstaviť.“

„Lacný alibizmus,“ zaútočila.

„Nehádam sa, že nie. Veď aj mne to často lezie na nervy. Mobil, laptop, auto – úplná závislosť. Človek sa už nemôže pomaly ani vysrať, aby ho niekto neotravoval.“

„Pomaly ani vysrať alebo ani pomaly vysrať...“

„Tým pádom oboje,“ zasmial som sa.

„To je asi najhoršie, čo môže byť. Byť otrokom vlastnej práce. A vtedy je jedno, čo robíš.“

„Ale niekedy nemáš na výber,“ vyhovárал som sa.

„Vždy máš na výber,“ povedala a objednala dve pívá.

Povedal som si, že raz môžem spraviť výnimku a pôjdem domov možno o niečo neskôr. Viac som sa nevzpieral. Ako správni česko-slovenskí bratia sme spolu najskôr prebrali hokejovú históriu našich mladých krajín. Je lepšie prebrať podobné témy, kým ste ešte triezvi. Aj keď je pravda, že medzi nami to bola skôr zdvorilostná téma na začiatok. Čas plynul, predtým mnou sa zrazu ocitlo pivo druhé a zmenili sme aj tému.

Počasie je možno trápny motív na rozhovor v takej chvíli, ale vonku sa strhla naozajstná prietrž mračien, a to nás vlastne ospravedlňovalo. Búrka zároveň ospravedlnila aj moje druhé pivo, lebo v takom počasí sa mi aj tak nikam ísť nechcelo. Navyše ma Markéta stále viac priťahovala. S odstupom času môžem zodpovedne povedať, že to nemalo nič spoločné so stúpajúcou hladinou alkoholu v mojej krvi.

„Tak, zdá sa, že ak nechceš do nitky premoknúť, budeš to tu so mnou musieť ešte chvíľu vydržať,“ podpichla.

„Blázniš? Práve ma to s tebou začalo baviť.“

„Budem sa tváriť, že to nemá nič spoločné s faktom, že sa tak stalo práve po tom, čo si vypil druhé pivo.“

„No, budeš musieť veriť môjmu chlapeckému slovu, že to súvisí s tvojím skrytým šarmom.“

„Aspoň, že si ho objavil.“

„Nebol to až taký problém,“ usmial som sa.

Vonku sa zablýskalo, zapraskalo a vypadla elektrina.

„Ešte dve pívá poprosím,“ zakričal som do pološera.

„Tak som sa zamyslela...“ povedala zrazu, „prepáč, ale keď si vypijem, veľa kecám.“

„Akože ešte viac?“

„No, áno.“

„To sa dá?“

„Ešte si nič nevidel. A čo je horšie, pri treťom pive začínam väčšinou filozofovať.“

„To mi nevadí. Koho dnes preberáme? Pán Kant, Nietzsche alebo Sokrates?“

„Ja mám vlastné teórie. Nechcem filozofiu študovať na škole, lebo učitelia majú často tendenciu inklinovať k nejakému smeru, o ktorého správnosti sa potom študentov snažia presvedčiť.“

„Podľa mňa je aj veľa nezávislých a objektívnych učiteľov.“

„Aj tak to beriem len ako moje hobby. Snažím sa zamýšľať sa nad všetkým možným.“

„Že ťa to nebolí,“ doberal som si ju.

„Veruže niekedy aj hej. Hlavne, keď si uvedomím niektoré veci.“

„A aká je aktuálna téma úvahy?“

„Hm, dobre. Tak počúvaj. Sme alebo nie sme sami sebou?“

„No, nie sme. Teda možno by sme chceli byť, ale nemyslím si, že práve teraz sme sami sebou. Človek sa podvedome snaží

správať sa čo *najlepšie*," nakreslil som do vzduchu úvodzovky, „keď stretne niekoho neznámeho a snaží sa ho nejakým spôsobom osloviť.“

„To beriem ako veľmi originálny pokus o kompliment. Takže ďakujem, ale tak som to nemyslela. Chcela som povedať, že ktovie, čo by z nás bolo, keby na nás nevplývali všetky možné externé faktory? Otázka teda znie: Kým vlastne sme?“

Nastala chvíľka ticha.

„Teraz mi asi povieš, že musíš predsa len odísť. Prepáč, vždy sa pozabudnem a kým si uvedomím, že tými rečami nudím ľudí na smrť, tak je už väčšinou neskoro.“

„Nezmysel. To sú ľudia obmedzení. Tí nestoja za to, aby si sa s nimi o také myšlienky delila. Mňa to celkom zaujíma. Len sa chcem spýtať, či práve tými faktormi, čo nás ovplyvňujú, nie sme sami sebou. Všetko okolo nás vytvára našu osobnosť.“

„Tak potom to už nie je naša osobnosť, ale odzrkadlenie vplyvu nášho okolia.“

„Nejde o to, čo a v akej miere na teba vplýva. Záleží na tom, ako sa s tým stotožníš, či nie?“

„Asi máš pravdu.“

„Naše ja pochádza z niečoho podvedomého, ale nemôže to existovať nezávisle od iných činiteľov. Inak by sme boli všetci rovnakí, s rovnakým potenciálom, a boli by sme si rovní v šanciach,“ mudroval som bez toho, aby som tušil, o čom vlastne hovorím.

„Takže jediné, o čo sa môžeme snažiť, je úprimnosť a vtedy sa blížime k tomu, kým sme.“

„Trafila si klinec po hlavičke. A tým je záhada vyriešená.“

„Tak ja budem teraz úprimná a poviem, že sa mi páčiš od prvej chvíle.“

„To si mohla povedať na rovinu!“ zasmial som sa, ale pomyslel som si niečo iné:

Hej, dievča, spomal trochu! Nie som zvyknutý na takéto intelektuálne balenie... čo to trepem. Nie som zvyknutý na žiadne. JA balím baby – nie baby mňa.

Zároveň som si uvedomil, že mi to imponuje. Hlavne preto, že to nebola hocijaká *sliepočka*, ale *Žena*... alebo lepšie povedané dievča, čo sa na ženu začínalo podobáť.

„Ale pozor na úprimnosť. Nemusela by sa ti vyplatiť. Úprimnosť vie ľudí rýchlo odplasiť,“ neodpustil som si varovanie.

„Tak ujdí, ak sa ti chce moknúť. Aspoň budem vedieť, na čom som.“

„Dobre, tak teda idem.“

„Nechod! Ešte... si... nezaplatil!“ snažila sa skryť záujem.

„Nepovedal som, že chcem ísť bez teba,“ doširoka som sa usmial, aby som ju upokojil.

„Tak dobre. Poďme na zmrzku. Veď už skoro neprší,“ vyskočila zo stoličky.

Zrazu, mykol som neveriacky hlavou.

V rýchlosti som zaplatil a rozbehol som sa za ňou. Ľudia sa pomaly vracali do ulíc a cez temné mraky vykúkalo podvečerné slnko. Vonku už len mrholilo.

Markéta mala vždy úžasné nápady a ja som jej vždy úžasne naletel. Kombinácia troch pív so zmrzlinou sa mi od začiatku zdala podozrivá, ale racionálne myslenie bolo značne obmedzené. Zmrzlina a ani pívá na seba nenechali napokon dlho čakať a postupne sa na rad dostali aj raňajky s obedom. Zmoknutí sme stihli dobehnúť na verejné záchody na Václaváku a potom sme ich tam na pol hodiny obsadili. V rýchlosti sme si ešte stihli vymeniť čísla a zabávali sme sa smskami typu:

„Myslíš, že na infekčnom skončíme niekde blízko seba?“

„Veď keď budeme mať rovnakú pliaгу, mohli by nás šupnúť aj do rovnakej izby, nie?“

Keď sme sa po hodnej chvíli odvážili opustiť kabínky, ešte sme sa pre istotu držali v blízkosti toaliet.

„Prepáč,“ zavzlykala, keď som vyšiel von.

„Je to aj moja chyba. Mohol som nás zastaviť.“

Pozrela sa na mňa, ja na ňu a explodovali sme záchvatom smiechu. Smiali sme sa nad vlastnou hlúposťou a nepochopení okoloidúcimi sme si užívali svieži letný podvečer.

„Kam sa tak všetci ponáhľajú?“ spýtala sa zamyslene.

„Asi na metro, autobus – alebo na záchod...“ povedal som ironicky. „Ale je zvláštne, že sa v nedeľu večer ľudia stále dokážu ponáhľať. Dúfam, že ja taký nie som,“ povedal som viac-menej pre seba, lebo Markéta ma vôbec nevnímala.

Zrazu len vypleštila oči a skríkla:

„Aj ja sa musím ponáhľať!“ zmizla v útrobach podzemných *oddychových izieb*, ako ich Angličania zvyknú gentlemansky nazývať. Aj keď to môže znieť prehnane, je to vždy lepšie ako *záchod*. Navyše správne pochopili význam podobných zariadení. Teda až na niektoré urgentné prípady...

Nad upršanou Prahou visel opar smogu a obďaleč sa začali zbíhať akísi odporcovia vlád. Hovorím vlád, lebo sa zdalo, že neboli spokojní ani so Zemanom, ani so Špidlom, o ktorom sa už v tom čase vedelo, že Zemana nahradí. Vykrikovali heslá ako: *Čert jako ďábel*, *Smrt kapitalizmu* a spievali do toho piesne revolúcie.

„Aká irónia,“ ozvalo sa mi zrazu spoza chrbta.

Vrátila sa Markéta.

„Pravda je asi vždy niekde medzi. Ideológie tak komunizmu, ako aj kapitalizmu majú svoje muchy. Ale nebyť kapitalizmu, zrejme by si tu dnes nesesedel.“

„A možno sa to malo stať a bol by som tu v rámci stranického zjazdu,“ dodal som bez toho, že by som tomu naozaj veril.

„Väčšou iróniou je podľa mňa to, že mladí komunisti spievajú Krylove pesničky,“ rozvinul som jej myšlienku.

„Keby žil, spieval by teraz o kapitalizme. Myslím, že dôležitá je myšlienka jeho piesní,“ zamyslene dodala a pridala sa k davu.

Presunuli sme sa k soche sv. Václava, kde sa skupinka zastavila. Severozápadná strana sochy bola už pomerne suchá,

tak som si sadol do tureckého sedu a ponúkol Markéte, nech si sadne na mňa. Bez zbytočných otázok moju ponuku prijala. Keď vrava ustala, všetci sa ponorili do hudby, ktorá symbolizovala ich presvedčenie, a Markéta nebola – snáď len zo solidarity – výnimkou.

S úšklebkem ďábel viděl, pro každého podíl, syn otce nenáviděl, bratr bratru škodil...

Zavrela oči a spievala z plných pľúc. Aspoň som si ich konečne mohol naplno vychutnať. Zdalo sa, že jej bolo v uschýnajúcim tielku podchvíľou zima.

„Vari to tak nie je i dnes, že syn otca nenávidí a brat bratovi škodí?“ prerušila zrazu svoj spev.

„Miestami aj horšie,“ dal som jej za pravdu.

„No vidíš. Možno to ani nie sú komunisti. Len decká, čo stratili budúcnosť.“

„A možno sa im o svoju budúcnosť nechce bojovať. Dnes nemáš nič zadarmo,“ dodal som nekompromisne.

„Nebuď taký krutý. Nie každý má toľko možností a šťastia. A v konečnom dôsledku ani schopností. Myslím, že teóriu rovnosti šancí sme už preberali.“

„Veď dobre, možno by som mohol byť tolerantnejší,“ dodal som a pridala sa k nim.

Práve hrali Hoffmanovu *Slúbili sme si lásku* a s českým prízvukom vyznela ešte komickejšie ako v originále. Aj tak som tú pesničku zbožňoval, preto som si schuti zaspieval.

„Politika kazí charakter,“ zamyslela sa.

„Myslel som, že sa to hovorí o peniazoch.“

„A dá sa to od seba oddeliť?“

„Pravda.“

„Ale nehovorme o politike... skôr ma zaujíma, čo s načatým večerom,“ povedala, keď ju pouličné divadlo prestalo baviť.

„Ja by som mal ísť domov. Ďalšie pivo do seba už aj tak nedostanem...“

„Ja mám po tých troch už aj tak dosť. Môžeme niekam skočiť na hot-dog, keď nám to žalúdky dovoľia,“ navrhla.

„Keď nám to dovoľia, pozvem ťa na večeru. Dovtedy by sme si niekde mohli dať aspoň čaj,“ vyvinul som iniciatívu.

„A domov pôjdem v noci.“

Markéta pokrútila nosom a na tú poznámku viac nereagovala.

„Hm, je nedeľa, ktovie, či bude moja obľúbená čajovňa ešte otvorená. S istotou však viem, že taký čaj, aký mám doma, nemajú určite v žiadnej čajovni v Prahe.“

„Myslím, že teraz by stačil silný ruský...“ chvíľu mi trvalo, kým som si uvedomil pozvanie.

„Ale ten tvoj je určite špeciálny!“ snažil som sa zachrániť situáciu.

„Dovezený priamo z Hongkongu, ale keď nechceš, môžeme si nájsť nejakú krčmu a tam si dáme aj ruský a možno aj s rumom.“

„Nie je červený ako červený. Som za ten šikmooký,“ pokúsil som sa o nevhodný vtip.

Nasadli sme teda do električky a nechali sa viezť. Dlhو sme sa na seba len tak bez slova vyškierali.

„Kde vlastne bývaš? Nejakو som to prepočul.“

„Neprepočul. Ešte sme sa k tomu nedostali. Vlastne sme sa nedostali k ničomu. Vôbec sa nepoznáme.“

„Bojíš sa?“ spýtal som sa.

„Ani nie. V tom zmoknutom obleku vyzeráš celkom neškodne.“

„Aj s kufríkom v ruke.“

„Ako agent s teplou vodou. Ale neodbočujme. Povedz mi teda niečo o sebe, nech sa nemusím báť. Máme ešte pár minút, kým vystúpime. Pokús sa definovať sám seba. Nepotrebujem hneď z fleku počuť tvoj životný príbeh.“

„Fúha, takto zhurta. Kde začať – teraz si ma zaskočila... Takže... Povedzme, že som realista.“

„Ó, začína sa to tak reálne,“ prerušila ma hneď.

„Počkaj, to ešte nič nie je. Som aj pacifista, to sa ti určite bude páčiť.“

„Áno, áno, pokračuj!“

„Vybral som sa cestou peňazí, ale karierista nie som. Pracujem sám pre seba, ale egoista tiež nie som.“

„Už viem, si Popelka!“

„Nooo! A ešte by som dodal, že som ľudomil.“

„Netrep, tak sa predsa nevoláš.“

„Myslel som filantrop.“

„Lidumil. Nie *ľu-do-mil*,“ snažila sa napodobniť slovenčinu.

„Ako povieš... Aha, ešte som zabudol...“

„Počkaj, už nepokračuj,“ prerušila ma.

„Lepšie to už asi nebude. A keby aj. Nechajme si niečo aj na neskôr.“

„No, dobre, keď myslíš... Tak si na rade ty.“

„Hm, mám krásne zelené oči, úžasné ryšavé vlasy, zvodnú postavu a veľký nos.“

„No, tak to je zjavné.“

„Héj!“

„Chcel som povedať, že tvoje vizuálne črty sú zjavné. S tým nosom sa, samozrejme, nestotožňujem. Nos máš úžasný. A to nehovorím o tvojich perách. Vyzerajú tak...“

„Prepáč!“ buchol som si zrazu do čela.

„Nechal som sa uniešť.“

„Za komplimenty sa ospravedlňovať nemusíš, ale vetu by si mal dokončiť. Nemám rada, keď ľudia nechávajú visieť slová vo vzduchu.“

„Sama si povedala, aby sme si niečo nechali aj na neskôr. A vôbec, nezahováraj. Mala si hovoriť o svojej osobnosti, nie o svojom tele. Aj keď by sa to celkom dobre počúvalo...“

„Neviem, čo by som ti ešte povedala...“ zasmiala sa.

„Ešte?! Veď si zatiaľ nepovedala nič.“

„Škoda. Už to nestihneme. Budeme vystupovať,“ povedala, keď sa električka zastavila.

Otvorili sa dvere, Markéta sa otočila okolo tyče a dodala:

„A ten čaj z Hongkongu má vraj afrodiziakálne účinky,“ vyplazila na mňa jazyk a utiekla von.

„To si mi mala povedať potom, teraz si budem namýšľať,“ povedal som sám pre seba, lebo Markéta bola už aj tak dávno preč.

Vystúpil som z električky a poobzeral sa vôkol. Prahu som skoro vôbec nepoznal, takže ani informácie z električky o tom, že sa nachádzame niekde na Klamovke, mi nepomohli zorientovať sa. A Markéty som sa nestihol spýtať. Sadol som si teda na zastávku a čakal. To miesto bolo prekvapivo vyľudnené a vzduch začal byť neznesiteľne vlhký. Napriek tomu, že slnko už dávnejšie zapadlo, bolo stále relatívne svetlo.

Čo tu, sakra, vlastne robím? skrslo mi v hlave:

Nechcel som byť paranoidný, ale zrazu som sa tej myšlienky nevedel zbaviť a každá sekunda čakania mi pripadala ako hodina. Netušil som, kam sa podela, ani čo za hru to na mňa hrá.

Naláka ma domov a potom ma okradne. Alebo na mňa pošle nejakých svojich kamošov. Už aj idú, povedal som si, sledujúc skupinku holohlavých ľudí v modrých bundách a kanadách.

Ako sa pomaly približovali, všetci dvaja ľudia stojaci na zastávke sa zrazu niekam vytratili. Ešte aj tí, ktorí stáli obďaleč, sa nenápadne otočili. Ostal som sám. Individuá kráčali suverénne ako boxer do ringu a čím boli bližšie, tým viac som si bol istý, že idú za mnou.

Život je hra. Pokrová hra. Skôr či neskôr to musíš risknúť. Všetko. A je to buď – alebo. Musíš vedieť čítať svojich protihráčov a musíš vedieť, kedy to vzdať. Ale čo je dôležitejšie – tak pre poker, ako aj pre život – musíš vedieť klamať. Musíš presvedčiť súpera, že nič nemáš, keď máš v ruke najväčšie tromfy, a blufovať, keď nemáš nič. Musíš dať do toho všetku snahu a popri tom zostať sám sebou. A keď to je nevyhnutné, snáď sám uveriť tomu klamstvu.

A je to tu, pomyslel som si, ako sa dostali na dostrel.

Cez ich červené oči som im videl až do žalúdkov a daktorým som za chrbtom zahliadol bejzbalku. Čo by ste spravili, keby

sa na vás rútil krvilačný pes? Keby ste vedeli rozprávať psou rečou, možno by ste v ňom dokázali vzbudiť rešpekt. Ale tam má človek malé šance. Pri ľuďoch, alebo lepšie povedané príslušníkoch podobného hnutia, k akému patrila dotyčná partia, máte predsa len malú výhodu. Pokiaľ ste rovnakej farby, myslím si, že je tam šanca presvedčiť ich. Tušil som, že s mojou slovenčinou by moje šance boli malé a po nemec-ky by rozumieť nemuseli. Nabili päste a ja som sa postavil. Zdvihol som ruku a skríkol:

„Heil! Prijmite pozdrav od spolubojovníkov zo Sloven-ska!“

Pozreli sa nechápavo na seba a zrazu bolo jasné, že neve-dia, čo robiť.

„Aké sú novinky u našich bratov? Bola minulý víkend jed-notka pod vedením kapitána Mráčka úspešná?“ vyvalil som zrazu na nich a nezmohli sa na viac ako na prosté:

„Hm?“

„Nehovorte mi, že nepoznáte kapitána Mráčka. Veliteľa plzenského hnutia. Alebo ste aktívni len v Prahe?“

„Ehm, uhm... áno...“ a v tom momente boli už moji.

Zrazu som mal sekundu na to, aby som sa poobzeral vôkol. Asi dvadsať metrov od nás som zbadal Markétu, ako vykúka spoza rohu a v ruke drží mobil. Zrazu ho zložila, vyšla na dohľad a zakričala:

„Hej, sráčil! Poďte si po mňa!“ zvolala a začala utekať.

Bravčové hlavy sa otočili, zodvihli palice a skríkli:

„Feťáčka!“

V sekunde som schytil toho, čo bol najbližšie – vyzeral ako ich vodca – za plece a povedal som mu:

„Počkajte! Nemôžeme míňať energiu na nejaké puber-tiačky. Mimochodom, určite je to pasca. Všimol som si, že v ruke držala telefón. Stavím sa, že zavolala polišov. Tá za to nestojí.“ Nestihol som to poriadne dopovedať a v diaľke sa ozvali policajné sirény. V momente, keď sa policajti vyrútili spoza zákruty, sa moji noví kamaráti rozprúchli. A ešte aj na

tých policajtov som ostal sám. V snahe vyhnúť sa konfrontácii s nimi (skíni mi stačili) som im len z diaľky zakričal:

„Som v poriadku, utekali tadiaľ,“ ukázal som prstom tým smerom.

Policajti sa ich teda vybrali hľadať a zrazu sa odniekiaľ vynorili aj ostatní ľudia. Len Markéty nikde nebolo. Rozmýšľal som, ako ďaleko asi ušla. Ísť ju hľadať nemalo žiadny zmysel, tak som ostal sedieť a vytriezvený situáciou som čas nechal voľne plynúť. Asi to nebolo tak dlho, ako sa mi zdalo, kým sa znova objavila.

„Do prdele,“ vydýchla, „tak to bolo husté!“

„V pohode,“ odvrkol som suverénne.

Bola to ideálna možnosť preukázať svoju mužnosť.

„Čo si im to tam hovoril? Ja som sa tak bála!“

„Na to, ako si sa bála, si na nich celkom dobre vyletela.“

„Ako si to dokázal?“

„Raz ti o tom porozprávam,“ odvetil som s predstieraním nezáujmu. Mal som pocit, že vycítila, že tú tvrdosť len hrám, a vidí, že mi srdce ešte stále pumpuje ako o život.

„Kde si vlastne bola?“ spýtal som sa, ale tentoraz to bola ona, kto neprezradil svoje tajomstvo úspechu. Povedala len:

„Poďme teda na ten čaj. Myslím, že teraz celkom bodne.“

Išli sme peši pár ulíc. Podchvíľou som spomalil a Markéta sa ochotne zapojila do mojej hry. Kráčala pár krokov pred mnou a veselo sa pretŕčala.

„Dúfam, že neprechladneš,“ narážal som na jej strohé oblečenie.

„Nepáčia sa ti moje flip-flopy? Alebo nebodaj sukňa?“

„Kdeže. Všetko, čo máš na sebe, mi plne vyhovuje. Len skúmam, či ťa netreba zohriať.“

„Neboj sa, už sme skoro doma. Som si istá, že ten čaj ma zohreje dokonale,“ držala si napriek všetkému odstup.

„Už sme tu? Ty bývaš na priváte?“ spýtal som sa prekva-pene.

„No, vlastne je to môj byt.“

„Jasné, jasné. Čo nemáš doma rodičov? Alebo si ma chceš priviesť domov aj tak?“

„Myslíš, že si jediný biznismen na svete?“

„Ty podnikáš?“ nechápal som.

„Rodičia, hlupáček. Snažím sa byť od nich nezávislá, ale keď mi za to, že som sa dostala na výšku, darovali byt, nedokázala som povedať nie.“

„To už hej! Takí rodičia by sa zišli.“

„Čo si taký prekvapený? Je veľa bohatých ľudí, aj u nás v Čechách.“

„Ja viem. Ja len, že na to nevyzeráš.“

„Kvôli tým rečiam o kapitalizme? Či kvôli tomu, čo mám na sebe? Asi len súcitím s inými. Veď sám si hovoril, že to chápeš. Čo sa oblečenia týka, hovorila som, že sa snažím byť od rodičov nezávislá. Na rozdiel od môjho milovaného brata, ktorý z nich zasa ťaží maximum.“

„A čo škola?“

„Tú mi platia oni. Trvali na tom. Takže mi stačí brigáda, aby som vyžila.“

„A čo...“

„Prekladám texty z japončiny,“ predbehla moje myšlienky.

„Je to moje veľké hobby. Zákaziek nie je veľa, ale je to dobre platené. Už teraz by som sa mohla zamestnať na plný úväzok, ale štúdium je mi prednejšie,“ povedala, keď sme kráčali po schodoch.

„A čo študuješ? Už vieme, že to nie je filozofia, ani cudzie jazyky a dokonca ani politika...“

„História.“

„Samozrejme. To mi mohlo napadnúť.“

„Celkom veľký byt na to, že si tu sama,“ zarazilo ma, keď sme vošli.

„Nie som sama. Mám Speedyho. Je korytnačka a je úplne úžasný.“

„O tom nepochybujem, keď má také meno.“

Bolo evidentné, že Markéta má zmysel pre poriadok a najmä pre estetiku. Aj keď sa štýly v celom byte striedali. Od historickej predsiene, cez postmodernú kuchyňu, až po orientálnu obývačku.

Dal sa vytušiť záujem o feng šui, a podľa kníh o Kámasútre či Tantre, aj o rôzne techniky sexu.

Tak s touto babou bude ešte sranda. Len dúfam, že na mňa nebude skúšať nejaký mentálny orgazmus, pomyslel som si pokrytecky.

„Ty nemáš telku?“ zastal som vo dverách obývačky zahľadený na širokohlý obraz visiaci nad hi-fi súpravou.

Bol to abstrakt niečoho, čo mi pripomínalo záhradu Eden. Aspoň tak by som si ju predstavoval. Evokoval vo mne pokoj a som si istý, že to cítila tak isto, keď sa jej natoľko páčil.

„Však je úžasný?“ spýtala sa, keď si všimla, ako z neho neviem odtrhnúť zrak.

„Zvláštne. Napriek tomu, že to je abstrakt, mám pocit, že v ňom vidím niečo, čo ani neviem, či bol zámer. A popri tom to nie je žiadny gýč.“

„V abstraktoch vidí každý niečo iné,“ usmiala sa a chvíľu sme na seba hľadeli.

„Ak čakáš, že sa ťa spýtam, čo tam vidíš alebo ti poviem, čo tam vidím ja, tak sa mýliš. Nechcem byť ovplyvnená iným názorom a ani ja nechcem nikoho ovplyvňovať,“ vysvetlila svoju teóriu.

„Vôbec ťa nezaujímam, či tam náhodou nevidíme to isté?“

„Nie,“ povedala stroho a zapozerala sa doň.

„Keď nechceš hovoriť o ňom, rozprávaj o sebe. Môžeš aj celé hodiny.“

„To je nejaká taktika, ako ma dostať?“

Nechápavo som sa na ňu pozrel.

„Vieš, ako sa hovorí: Ženy rady kecajú, chlapi to neznášajú a každá je mimo z prvého, ktorý ju dokáže počúvať...“